

2. Nederlands-Duits Vestigingsverdrag

Tussen de Bondsrepubliek Duitsland en Nederland is van kracht het op 17 december 1904 te 's-Gravenhage tussen Nederland en het Duitse Rijk gesloten vestigingsverdrag (Stb. 1906, 279).

Dit verdrag is van betekenis voor onderdanen van de Bondsrepubliek Duitsland die geen verblijfsrecht aan het E.E.G.-verdrag kunnen ontlenen.

Toelating op grond van het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag heeft niet tot gevolg dat de betrokkene wordt beschouwd als 'begunstigde' E.E.G.-onderdaan' in de zin van art. 91 Vb, voor wie het gestelde van B 4 geldt.

Het verdrag opent de mogelijkheid van vrije vestiging van wederzijdse onderdanen in de beide verdragsstaten, tenzij er bezwaren bestaan op grond van de openbare orde en veiligheid of indien de betrokkene niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

De laatste behoeven niet uit arbeid te worden verkregen.

Het verblijf van een onderdaan van de Bondsrepubliek Duitsland die op grond van het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag voor verblijf in aanmerking komt, dient te worden geregeld door middel van een jaarlijks te verlengen vergunning tot verblijf onder de beperking: "verblijf o.g.v. het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag 1904".

Houders van een dergelijke vergunning bouwen op dezelfde wijze rechten op een vergunning tot vestiging op als andere vreemdelingen.

Indien niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor verblijf, is het algemene vreemdelingenbeleid van toepassing.